

Celý liturgický rok je vtěsnán do každého jediného dne. Podobně jako celé dějiny světa nahlédneme v historii jednotlivého lidského srdce. To, co se děje ve velkém a navenek, má svoji hloubku ve skrytu v malém. Každý den můžeme prožívat celek Ježíšova života. Ráno se vstáváním vstupujeme do adventu, neboť advent je čas ticha a ticho je nejsilnější hlas Pána. Ráno je prostě doba očekávání toho, co se zrodí během dne. Je to doba ticha, přebývání Pána v lůně-srdci člověka, a člověk čeká na narození-zrození čehokoli od Boha v rámci dne, který právě začíná. V poledne žijeme plnost přítomnosti Boha, ve tři hodiny Ježíš velikonočně umírá, večer je pohřben a v noci vzkříšen z mrtvých... Vždy s námi a v nás. Každý den se ve zkratce do nás obtiskují stále plněji celé dějiny spásy.

Rovněž na začátku nového roku vyhlížíme, čím bude nesený a co nám Pán přichystá. Vyprosme si, abychom se mohli zase o kus vědoměji a plněji stávat na oltáři lásky Ježíšova Srdce obětí úplnou a ustavičnou! Přičemž zůstávejme ukrytí v jeho Srdci tak jako Panna Maria. V tichu každého rána prosme o růst eucharistického (vděčného) srdce v nás, kterému neunikne Pán – neboť ho pozná jak v útěše, tak v neútěše. Ježíš totiž neustále „umírá“ ve mně a já zase v něm! Jak? Když ho přehlízíme, nevěnujeme mu pozornost, nezohledňujeme jeho přítomnost – je to jakoby jeho utrpení a smrt v nás. Když zase naopak my umíráme v Ježíši – prožíváme to jako stav neútěchy: jako bychom Boha ztráceli, vzdaloval se, neměli jeho hřejivé ujištění, měli zatemnění zraku, neviděli jasně, ale rozostřeně a nejistě – a to je naše smrt!

Obě smrti – Ježíšova v nás i naše v něm – jsou tu proto, abychom spolu opět mohli vstávat z mrtvých, prožívat vše nově, znova se radovat a jásat! A to jsou zase stavy útěchy. Tento komplex událostí (jak se stáváme eucharistií v cyklu umírání a vstávání) se váže k výroku Písma: „Ať už žijeme, nebo umíráme, patříme Pánu!“ Tedy stále patříme Pánu – i tehdy, když On „umírá“ v nás, i tehdy, když my umíráme v něm – bez ohledu na to, jak se zrovna „cítíme“! Důležitá je kotva důvěry vůči jeho Srdci. Naše rostoucí eucharistické srdce pak dobře chápe, že liturgická slova po proměňování: *To číňte na mou památku!* nezahrnují pouze to, co se odehrává ve mši, ale objímají celý náš život – jde o liturgii našeho života. Tedy vše, co konám, jak jednám, mám činit podle Pána tak, jak jednal v každém okamžiku On. Ne že nemám chyby, ale žasnu, jak On je proměňuje a jak ve mně roste. Každé místo, kde se během dne pohybuji, je svatyně spojených srdcí (mého a Ježíšova). I to je památka a zároveň zpřítomnění jeho života, že děláme, co a jak dělal On. Do nového roku si vzájemně vyprošujeme bystré eucharistické srdce, které rozpozná Pána v čemkoli – ať už budeme procházet radostnými okamžiky, nebo tíživými; ať už nám Pán daruje útěchu, nebo neútěchu. V jeho Srdci má vše hluboký smysl, to ať je naše síla.

Do celého roku vám předkládáme k posile modlitbu **Ponoření do Kristovy Krve**, kterou se můžeme společně modlit:

Ježíši, nořím do tvé Krve celý den, který právě začíná a který je pro mne darem tvé nekonečné lásky. Nořím do tvé Krve sebe a všechny, které dnes potkám, na které vzpomínám nebo se o nich něco dozvím. Nořím do tvé Krve všechny své blízké a ty, kteří mne prosí o modlitbu. Pane, nořím do tvé Krve všechny situace, které dnes nastanou, všechny záležitosti, které budu vyřizovat, rozhovory, které povedu, práci, kterou vykonám, i svůj odpočinek. Ježíši, zvu tě k těmto situacím, záležitostem, hovorům, práci i odpočinku. Prosím tě o to, ať tvá Krev omývá tyto lidi, tyto situace a přinese jim osvobození, očistění, uzdravení a posvěcení podle tvé vůle. Ať se projeví sláva a moc tvé Krve. Přijímám všechno, co mi dnes pošleš ke slávě tvé Krve, svaté Církve, jako zadostiučinění za mé hříchy. Na přímlovu Panny Marie to vše odevzdávám Bohu Otci. Celý se dávám k dispozici Panně Marii. Bezvýhradně jí odevzdávám svou minulost, budoucnost i přítomnost. Amen.

S. Luisa Karczubová

* * *

Vy kročme společně do nového roku, ve kterém si připomínáme 100. výročí narození kardinála Špidlíka, s jeho životními výroky nacházejícími se na velehradském náhrobku: „**Vše, co žijeme s láskou, přechází s Kristem do vzkříšení!**“ „**Věčnost jsou vztahy, které nekončí!**“ Hledejme hlubší význam a smysl těchto slov každý v hloubi svého srdce, v místě, kde se každý z nás setkává s Bohem, který je jediným Slovem, které stále zní a chce se mnou mluvit. Tlukot Ježíšova Srdce – tryskající život a naděje, je jednou z odpovědí Boha na beznadějnou situaci ve světě, tak jak je nám každý den předkládána. Máme dvě možnosti pohledu: Na svět, ve kterém se zrcadlí lidská zloba, nebo na Srdce, které je plné lásky a přichází, přináší řešení do všech neřešitelných situací. Když hledíme na Pána, v jeho Srdci rozlišujeme bolesti, které stále trpí pro hříšníky, zároveň ale nacházíme lék, který nám nabízí k uzdravení. Je to Ježíš, který nám dává stále znova a znova vše, po čem touží naše srdce. Radujme se z jeho narození, z jeho příchodu, kéž nám nic nezkalí tuto čistou radost!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: „Boží království je v nás.“ Církev roste v jednoduchosti, mlčky, eucharistickou obětí a bratrským společenstvím. Boží království je neokázalé. Církev se manifestuje v eucharistii a v dobrých skutcích, které nebudí rozruch. Kristova nevěsta je mlčenlivé povahy, přináší plody bez povykování

a vytrubování. Je důležité, že církev roste mlčky a skrytě; to je církevní styl. Církev roste svědectvím, modlitbou a přitažlivostí Ducha, který je v jejím nitru, nikoli akcemi. I ty jsou zajisté pomocí, avšak církev roste a dává plody mlčky a ve skrytu dobrými skutky, slavením Pánovy Paschy a chválou Boha. Pán nám pomáhá, abychom nepodlehli svůdnému pokušení chtít, aby církev byla viditelnější, a ptát se, co bychom pro to mohli udělat. Obvykle tak církev upadá do aktivismu a není schopna růst mlčky a ve skrytu dobrými skutky. Ježíš si však zvolil cestu kázání, modlitby, dobrých skutků, kříže a utrpení. Kříž a utrpení. Církev roste krví mučedníků, mužů a žen, kteří dávají život.

